

Arrest

nr. 292 967 van 21 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 4 april 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 april 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 3 mei 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 11 maart 2022.

1.3. Op 24 mei 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 mei 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S. (...) M. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van Pashtou origine van de Mamundzai stam, substam Adikhail. U bent geboren op (...) maart 1999 in Lar dorp, district Marawara in de provincie Kunar waar u ook heel uw leven heeft gewoond met uw ouders en 5 zussen. U heeft tot de 3de of 4de klas gestudeerd. U kan niet schrijven, maar wel een beetje lezen. U bent beloofd aan uw nicht, de dochter van uw oom langs moederszijde, en u heeft geen kinderen. Sinds de 7de of 8ste maand van 2019 werkte u als leverancier van voedsel voor controleposten van de lokale politie. U heeft deze job 1 tot 1,5 jaar uitgevoerd.

U was ongeveer 1 jaar bezig als leverancier van voedsel aan de lokale politie toen u in de 9de of 10de maand van 2020 werd opgebeld door de taliban. Ze vroegen u om videobeelden te vergaren over de controleposten o.a. over het personeel. Ook hebben ze aan u gevraagd om explosieven te vervoeren. Maar u heeft beide niet gedaan. U zei dat u dat niet kon. Een week later hebben de taliban u een tweede keer gebeld. Om hen te ontwijken had u uw gsm afgezet en uw simkaart veranderd. Toch hebben ze uw telefoonnummer opnieuw gevonden en twee weken later hebben ze u voor een derde keer gebeld. Toen hebben ze u met de dood bedreigd omdat u niet gedaan had wat zij hadden gevraagd.

In de 11de maand van 2020 werd u vanuit de bergen beschoten terwijl u voedsel leverde. U verstopte zich en belde het districtshuis. Dan kwam er een tankwagen u ophalen. U werd naar huis gebracht en sindsdien heeft u niet meer gewerkt. Intussen zocht uw vader naar een oplossing om u in veiligheid te krijgen. U bent 1,5 à 2 maanden thuis gebleven. Op een dag werd u door de mullah aangesproken. Hij belde u op en zei dat de taliban u met de dood bedreigden omdat u een spion was. Nadat de mullah u dit had verteld bent u ongeveer een week later via Kabul gevlucht uit uw land. U reisde via Turkije, Bulgarije, Servië, en Duitsland. Op 4 april 2021 bent u België binnengekomen en op 6 april 2021 heeft u uw verzoek tot internationale bescherming ingediend.

U vreest bij terugkeer problemen te krijgen met de taliban omdat u heeft samengewerkt met de Afghaanse overheid.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legt u een kopie van uw taskara neer, alsook een kopie van de taskara van uw vader en een foto van de eerste pagina van uw Afghaans paspoort.

Op 30 maart 2022 stuurde uw advocaat nog een schrijven waarin hij verwijst naar de machtsvername van de taliban en de gewijzigde (veiligheids-)situatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken problemen te hebben gekend met de taliban omwille van uw activiteiten als voedselleverancier aan controleposten van de lokale politie in uw regio.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door een tegenstrijdigheid die werd vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taliban u hadden opgedragen om de controleposten te filmen en deze video's naar hen door te sturen. Ook op het CGVS spreekt u initieel over video-opnames die u voor hen moest maken. U verklaarde: "Ik werd door de taliban gebeld en de taliban hebben tegen mij gezegd: we hebben de leverancier van de controleposten en we willen dat je voor ons videoopnames maakt van die controleposten" (CGVS, p. 16). Ook nadien blijft u nog enkele keren spreken over videoopnames (CGVS, p. 17). Tot u plots uw verklaring aanpast en beweert dat u helemaal geen video's moest maken, maar slechts mondeling informatie aan hen moest meedelen. Dit terwijl er tijdens het persoonlijk onderhoud in de vraagstelling en in de antwoorden meermaals is verwezen naar het maken van video-opnames, zonder dat u dit onmiddellijk corrigeert. Het is toch opmerkelijk dat er tijdens beide persoonlijke onderhouds op DVZ en CGVS gesproken wordt over beeldmateriaal, maar dat u bij de vraag naar verduidelijking verklaart dat u enkel informatie aan de taliban moest geven. Hieruit voortvloeiend kan u niet zonder enige twijfel of tegenstrijdigheid verduidelijken wat

de taliban exact van u verwachtten. Op DVZ verklaarde u ook duidelijk dat u de controleposten moest filmen, en nergens gaf u aan dat er hier fouten zijn gemaakt tijdens het onderhoud op DVZ (CGVS p. 3). U ondertekende dat verslag ook voor akkoord. Uit de opmerking van uw advocaat aan het eind van het onderhoud blijkt ook niet dat een vertaalfout zou gemaakt zijn op het CGVS, aangezien uw advocaat zelf aangeeft dat de term die u gebruikte correct werd vertaald naar beeldmateriaal, maar mogelijk voor u een andere betekenis kan hebben (CGVS p. 21). Het is echter aan u om duidelijkheid te scheppen over wat de taliban van u vroegen.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen incoherenties en onwaarschijnlijkheden bevatten die de interne logica van uw relaas dermate aantasten dat aan uw asielrelaas geen geloof meer kan worden gehecht. Aangaande de vraag van de taliban om informatie, dat gezien de tegenstrijdigheid met het DVZ-relaas al twijfelachtig wordt geacht, zijn er ook incoherenties te herkennen die de geloofwaardigheid ervan verder ondergraven. De enige informatie die u met zekerheid had was het aantal mannen in de controleposten. U kreeg immers dagelijks lijsten van het districtshuis met informatie over hoeveel bemanning er in elke controlepost zaten. Op deze wijze wist u hoeveel voedsel 's ochtends in de bazaar in te kopen. Waarom deze informatie telefonisch gevraagd wordt in plaats van persoonlijk en rechtstreeks, is eveneens ongebruikelijk. Op geen enkel moment is er een fysieke confrontatie tussen uzelf en de taliban, wat gezien de gewelddadige overtuigingstactieken van de taliban toch onbegrijpelijk is.

Aanvullend daarop stelt het CGVS zich kritisch op tegenover het vermeende belang van uw profiel voor de taliban. Zo vraagt het CGVS zich af waarom de taliban beroep zouden willen doen op uw hulp om informatie te vergaren over de controleposten, en om explosieven te vervoeren die door een van hun handlangers zou worden overgenomen (CGVS p. 16). Zo verklaart u dat u slechts zelden de controleposten binnentrad (CGVS, p.11). Daarnaast verklaart u dat u nauwelijks contact had met de commandanten van de controleposten. Gesprekken met de commandanten waren kort en informeel en gingen niet verder dan vriendelijk vragen hoe het met elkaar gaat (CGVS, p.11). Bijgevolg werd er vanwege uw burgerprofiel geen vertrouwelijke militaire informatie met u gedeeld over de controleposten. Als laatste is het eigenaardig dat de taliban uw medewerking vragen terwijl u wordt betaald door het districtshuis. De vraag rijst waarom zij, ondanks uw overheidsgezinde job, ervan overtuigd zouden zijn dat u hen zou willen helpen en betrouwbare informatie zou geven. Gezien deze feiten is het toch moeilijk te geloven en derhalve onwaarschijnlijk dat u de sleutelfiguur was die de taliban nodig hadden om deze informatie te vergaren.

Eveneens is het opmerkelijk te noemen dat u, ondanks de geuite bedreigingen van de taliban en zelfs een poging u te beschieten, toch nog twee maanden wachtte vooraleer u effectief besloot te vertrekken. Pas na de telefonische waarschuwing van de mullah verlaat u effectief het land. Dit is toch merkwaardig aangezien de taliban volgens uw verklaringen er eerder wel in waren geslaagd om uw nieuw gsm-nummer te traceren, ondanks dat u dit ter voorzorgsmaatregel had veranderd. Als de taliban de middelen hadden om uw gewijzigd telefoonnummer alsnog te achterhalen, rijst de vraag wat hen zou weerhouden deze middelen opnieuw in te zetten om uw adres te achterhalen. Dit onwaarschijnlijke gedrag ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban. Eveneens is het frappant dat er volgens uw verklaringen tijdens die twee maanden niets is gebeurd, terwijl voordien de taliban zoveel moeite hebben gedaan om u te vinden en te contacteren. Ook na uw vertrek uit Afghanistan heeft uw familie geen problemen meer ondervonden met de taliban. Het feit dat de taliban initieel verregaande moeite en tijd in u hebben gestoken hebben, om u dan plots met rust te laten klinkt niet alleen onlogisch, maar is ook extreem grillig en onregelmatig gedrag dat men niet zou verwachten van een actor als de taliban. Dit haalt het bestaan van actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan onderuit.

Tot slot dient er ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ondanks dat het CGVS uw profiel als leverancier van voedsel aan verschillende controleposten van de politie niet in twijfel trekt, slaagt u er niet in om uw vrees gegrond te maken. U profileert zich als nauw samenwerkend met de lokale politie, maar u heeft ondanks uw contractuele connectie met de Afghaanse autoriteiten geen concreet militair/ politieel profiel. U was geen soldaat of lokale 'arbaki'. U heeft nooit de wapens opgenomen en actief de taliban bestreden, maar bracht slechts voedsel aan de controleposten van de arbaki. Het leveren van voedsel aan de autoriteiten draagt onrechtstreeks wel bij tot hun slagkracht, maar is niet van dezelfde aard als wapens leveren of meevechten. Daarnaast heeft u de lokale politiecommandant gewaarschuwd over uw problemen, maar hijzelf achtte ook dat u geen problemen had. U heeft geen prioritair risicoprofiel aangezien u geen militair profiel heeft en ook nooit actief de taliban heeft bestreden. Bijgevolg, en gezien u niet aannemelijk maakt al eerder in de negatieve aandacht te zijn gekomen van de taliban, wordt uw vrees voor vervolging door de taliban binnen de actuele situatie van Afghanistan ongegrond geacht.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legt u een kopie neer van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader en een kopie van uw Afghaans paspoort. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens van u en uw vader die hier niet ter discussie staan en ook niet worden betwist door de Commissaris-generaal.

In verband met het schrijven door uw advocaat bezorgd aan het CGVS na het persoonlijk onderhoud en waarin wordt verwezen naar de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan dient te worden vermeld dat het niet volstaat om te verwijzen naar algemene rapporten om een vrees voor vervolging aan te tonen. In verband met de veiligheidssituatie verwijst het CGVS naar de hieronder toegevoegde motivering.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals beryllbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te

worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015

bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van artikel 1.A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker somt de vier elementen van de in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag voorziene definiëring van het begrip 'vluchteling' op. Hij stelt dat hij zich in het buitenland bevindt, dat op basis van zijn verklaringen kan worden vastgesteld dat hij een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban heeft en dat hij zich niet kan beroepen op de bescherming in het land van herkomst omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolger zijn. Hij stelt dat hij al meer dan één jaar in België woont en het op heden onmenselijk is om van hem te verwachten terug te keren naar Afghanistan. Hij benadrukt zijn profiel en het profiel van zijn familieleden die voor de Afghaanse overheid hebben gewerkt en verwijst tevens naar de machtswijziging in Afghanistan.

Verzoeker voegt hieraan toe dat verweerder de opmerkingen van zijn raadsman niet heeft betrokken in de bestreden beslissing. Het gaat om de volgende opmerkingen van verzoekers raadsman:

"Jazeker, ik vraag vluchtelingenstatus voor cliënt vanwege samenwerking met de lokale politie. Hij heeft vandaag op een zeer uitvoerige wijze uitleg gegeven over zijn werk met heel veel details? Wat enkel nog ontbreekt is een kopie van de tewerkstelling, maar die is verbrand door zijn vader. Er zijn veel Afghanen vandaag die bewijzen over samenwerking met de overheid verbrand hebben om niet betrapt en vervolgd te worden door de taliban. in die zin loopt cliënt gevaar om vervolgd te worden. Vooral ook omdat hij afkomstig is van een gezin waar familieleden voor de overheid gewerkt hebben onder meer een nonkel die voor de Amerikanen heeft gewerkt. Een ander familielid was arbaki en een ander familielid van districtshoofd. Deze zaken zijn nu niet ter sprake gekomen maar zijn wel gezegd geweest in mijn kantoor. In die zin loopt hij risico om vervolgd te worden als hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Er are nog twee punten die een woordje uitleg nodig hebben. Ten eerste dat materiaal dat gedragen moest worden. Daba kan dus verschillende betekenissen hebben, namelijk jerrycan of boiler of container war dat liquide middelen in kunnen vervoerd worden. Waarom leg ik dat uit? Wel de ene keer zegt u boiler, de andere keer zegt u jerrycan. Ik vermeld deze nuance want één woord kan meerdere betekenissen hebben. Mijn client spreekt hel rap, hij spreekt over barut, wat verwijst naar de inhoud van de jerrycan. Hij zegt baruk maar heeft dat heel rap gezegd. Dat betekent kruid dat voor een kogel of een explosief gebruikt wordt. Dan heeft hij ook een ander woord gebruikt, namelijk pataki. Dat betekent een soort van vuur, vuurvaten die ontploffen. Dat is het eerste punt. De tweede belangrijke vraag: u zei dat het voor u niet duidelijk is wat er tijdens het eerste contact gevraagd werd: video-opnamen of foto's. het was onduidelijk. Tolk heeft woord gezegd dat client in de mond genomen heeft namelijk arkazi. Mijn client heeft dat woord gezegd. Arkazi, arkazi, arkazi. Dat betekent foto's nemen. Als hij dat woord gebruikt, dan betekent dat foto's trekken of video opnemen. Want dat is een belangrijk element dat verduidelijkt moet worden. Wat bedoelt hij met het woord arkazi. Tolk heeft dat niet verzonnen. Dat kan in richting van foto's trekken gaan, maar ook video opnemen. Maar wat betekent dat woord voor mijn cliënt zelf."

In het verzoekschrift stelt verzoeker voorts dat er geen verdere vragen werden gesteld met betrekking tot het woord "akase". Volgens verzoeker is het verplicht om door te vragen indien er onduidelijkheden zijn. Verzoeker stelt immers dat het Pashtou van verzoeker het Pashtou is van Kunar en het Pashtou van de tolk, het Pashtou is van Qandahar en Helmand. Het feit dat verweerder recent is begonnen bij het CGVS zou volgens verzoeker geen excuus mogen zijn om geen zorgvuldig onderzoek te verrichten, te meer nu de supervisor aanwezig was en men mag verwachten dat de supervisor achteraf het gehoorverslag en de opmerkingen van verzoekers raadsman heeft gelezen. Verzoeker wijst aldus op het feit dat de *protection officer* onervaren is.

Wat betreft het feit dat verzoeker de lokale politiecommandant zou hebben gewaarschuwd aangaande zijn problemen maar hij ervanuit ging dat dit geen echte problemen waren, stelt verzoeker dat verweerder onterecht hetzelfde oordeel heeft als de commandant. Volgens verzoeker is dit niet gepast gezien *“de commandant in oorlog is met de taliban en iedereen die in oorlog is met de taliban maakt niet uit met wapen of logistieke functies, is een doelwit voor de taliban”*.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de rapporten Amnesty *“Asia and the Pacific South-Asia Afghanistan”*, ECOI *“2021 Country Report on Human Rights Practices: Afghanistan”* van 12 april 2022; NY Times *“The Taliban promised them Amnesty, then they executed them”* van 12 april 2022; F. Stahlmann *“Afghanistan: Study on living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany”* van september 2019.

Verzoeker stipt aan dat terugkeerders door de taliban als ongelovigen worden beschouwd. Hij verwijst dienaangaande naar landeninformatie, waaronder een Nansen Note omtrent Hazaras in Afghanistan. Verzoeker stelt dat jonge Afghansen die meer dan elf jaar in Europa verblijven, totaal veranderd zijn. Verder schetst verzoeker, onder verwijzing naar diverse bronnen, uitgebreid de precare socio-economische en humanitaire situatie, waarbij hij tevens verwijst naar een vonnis van de Nederlandse rechtbank in Zwolle van 10 juni 2013 (stuk 3 bij het verzoekschrift). Hij verzet zich tegen de beoordeling van de commissaris-generaal dat de precare socio-economische en humanitaire situatie niet wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van de taliban. Verzoeker verwijst aangaande de ondervoeding en hongersnood naar een artikel van Unicef *“Helpt Afghaanse kinderen onder vijf jaar loopt risico op ondervoeding”* van 10 oktober 2021 en RD *“Aftellen naar een regelrechte catastrofe in Afghanistan”* van 28 oktober 2021. Tevens acht hij dat er onvoldoende onderzoek werd verricht naar het willekeurig geweld, waarbij hij ook wijst op de *sliding scale* van het arrest *“Elgafaj”* van het Hof van Justitie en waarbij hij stelt dat in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt volgend stavingstuk toe aan zijn verzoekschrift:

- rechtspraak van de rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467 (stuk 3).

Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift op uitgebreide wijze naar landeninformatie en voegt consulteerbare *weblinks* toe.

2.2.2. Op 31 mei 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022.

De COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 wordt bij deze aanvullende nota gevoegd.

2.2.3. Op 1 juni 2023 legt verzoeker een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) neer met volgende stukken in bijlage, waarvan de stukken 1-4 zijn ingediend in het kader van de problemen met de taliban, stuk 5 in het kader van zijn verwestering, stukken 6-19 in het kader van het overlijden en de aanslag op de persoon van zijn oom, stukken 20-23 met het oog op zijn medische problemen en tot slot hebben de stukken 24-27 betrekking op recente landeninfo.

2.2.3.1. In het kader van de problemen met de taliban:

- spraakbericht van verzoekers vader, gericht aan verzoeker waarin hij duidelijk maakt dat de familie sinds het vertrek van verzoeker problemen heeft met de taliban en ze op zoek zijn naar hem (stuk 1);
- een brief opgesteld door verzoekers vader met dezelfde inhoud als het spraakbericht (stuk 2);
- foto's die door verzoekers neef zouden zijn genomen. Hierbij wordt de volgende informatie toegevoegd: *"foto's stiekem genomen door verzoekers neef, in het huis van de familie van verzoeker op de laatste (feest)dag van de ramadan in 2023, de Eid (het Offerfeest) en waarop leden van de Taliban te zien zijn die ook die dag langskwamen om de familie te ondervragen en het huis te doorzoeken. Hun wapens zijn duidelijk zichtbaar en een van de leden van de Taliban draagt een militair uniform"* (stuk 3);
- geluidsopnames met als bijschrift *"deze zijn stiekem gemaakt door verzoekers neef met zijn GSM tijdens het bezoek van de talibanleden aan het huis van zijn familie om verzoeker te zoeken. In de geluidsfragmenten is het volgende op verstaanbare wijze te horen"* (stuk 4):
 - a) video 1: *'heb je nog pijn? Neen ik voel niets nu'*;
 - b) video 2: *'Vandaag heeft hij dit nog gezegd'*;
 - c) video 3 waarbij de taliban op het bed zitten/liggen: *'De ondercommandant', 'De welke dan?', 'De ondercommandant die Dari spreekt'*;
 - d) video 4 waarop de taliban weer naar buiten gaan. Iemand van hen zou tegen iemand buiten het volgende hebben gezegd: *'kom laat vallen, het is hier al gecontroleerd'*;
 - e) video 5 zou een opname zijn die net na de inval door de taliban zou zijn plaatsgevonden. Verzoekers neef zou de openstaande kast filmen en de dingen die op de grond werden gegooid door de taliban tijdens de huiszoeking.

Verzoeker voegt met betrekking tot de stukken 1-4 het volgende toe:

"De stukken 1 tot en met 4 tonen duidelijk aan dat de familie van verzoeker wel degelijk problemen heeft omwille van hem en dat zij zeer regelmatig bezoek krijgen van de Taliban die op zoek zijn naar verzoeker. Verzoeker heeft Afghanistan verlaten voor de machtsovername door de Taliban om in april 2021 in België aan te komen. Het is duidelijk dat de machtsovername door de Taliban leidt tot meer repressie tegen Afghanen die worden gezien als loyaal aan het voormalig Afghaans regime en in het bijzonder deze Afghanen die hebben gewerkt voor de voormalige Afghaanse politie- en legerdiensten".

2.2.3.2. In het kader van zijn verwestering:

- loonfiches van 2022 en 2023 (stuk 5).

2.2.3.3. In het kader van het overlijden van en de aanslag op zijn oom:

- een "Certificate of service" van Meneer M.I., een oom van verzoeker als vrijwilliger bij de VN in 2005 in Sierra Leone (stuk 6);
- een "Attestation of attendance" van een trainingsprogramma georganiseerd door de VN in de Westelijke Sahara in 2007 van diezelfde oom, Meneer M.I. (stuk 7);
- een fax van 13/06/2008 betreffende de preselectie van diezelfde oom voor een andere opdracht voor de VN in Darfur, Soedan (stuk 8);
- een attest betreffende de erkenning van de bijdragen aan het programma van vrijwilligers voor de VN van 08/12/2010 op naam van diezelfde oom als Finance Officer (stuk 9);
- medische verzekeringspolis van 14/07/2008 tot 30/06/2012 voor diezelfde oom als vrijwilliger bij de VN (stuk 10);
- kopie van de tazkara van diezelfde oom (stuk 11);
- kopie van paspoort van diezelfde oom (stuk 12);
- foto van diezelfde oom in het ziekenhuis met zware brandwonden na een explosie in zijn huis, kort voor zijn overlijden en overlijdensattest (stuk 13);
- een videofragment van diezelfde oom in het ziekenhuis, vlak na de explosie en kort voor zijn overlijden (stuk 14);
- een videofragment die de ruimte toont in de woning van diezelfde oom waarin de explosie plaatsvond (stuk 15);
- een videofragment dat de kist en het aangezicht van diezelfde oom toont op de dag van de begrafenis (stuk 16);
- een videofragment van de begrafenis van diezelfde oom waarin ook het graf is te zien (stuk 17);
- kopie van het rijbewijs en de workbadge van Meneer M.M.I., de broer van Meneer M.I.. Deze stukken tonen aan dat hij werkt voor de UNOCT in de VS (stuk 18);
- kopie van het paspoort van Meneer M.M.I. afgeleverd in de Verenigde Staten (stuk 19).

Verzoeker voegt met betrekking tot de stukken 6-19 het volgende toe:

“Deze stukken en elementen betreffen de oom van verzoeker, Meneer M. (...) I. (...) die langdurig actief was voor de VN en verschillende missies heeft volbracht waardoor hij in de negatieve aandacht kwam van de Taliban. Hij had reeds een visumaanvraag ingediend in Pakistan om naar de VS te verhuizen met zijn gezin en hiervoor reeds een interview afgelegd. Hij wilde naar de VS verhuizen om daar ook te gaan werken voor de VN. Zijn broer, Meneer M. (...) M. (...) I. (...) daar al verschillende jaren woont en werkt als ingenieur voor de UNOCT, en meer bepaald voor het Office of Counter terrorism (stuk 17). Kort na dit interview en net voor hij met zijn gezin wilde vertrekken naar Pakistan om naar de VS te reizen, vond er een explosie plaats in zijn eigen huis waardoor hij zwaargewond werd en uiteindelijk korte tijd nadien in het ziekenhuis aan zijn verwondingen is overleden. Het feit dat de explosie in de eigen woning van zijn om plaatsvond toont duidelijk aan dat dit een gerichte aanslag was, met de bedoeling om hem uit te schakelen. Het is natuurlijk onmogelijk om zwart op wit te bewijzen wie er exact verantwoordelijk is voor deze bomaanslag, maar het is duidelijk dat het profiel van zijn oom met zijn jarenlange staat van dienst voor de VN een risicoprofiel is in de huidige context in Afghanistan en dat hij daardoor een geprefereerd doelwit was voor zowel de Taliban als de ISKP. Gelet op de problemen van verzoeker met de Taliban alsook de stappen die zijn oom ondernam om een visum te verkrijgen voor de VS en het feit dat hij hiervoor reeds naar Pakistan was gereisd, is het meer dan plausibel dat de Taliban lucht heeft gekregen van deze plannen met de bomaanslag tot gevolg.”

2.2.3.4. In het kader van zijn medische problemen:

- medisch voorschrift van 25/04/2023 van Dr. L. voor een dringend onderzoek hart/bloed (stuk 20);
- verslag van het bloedonderzoek van 30/03/2023 met vermelding van een verhoogd cardiovasculair risico, een verhoogde cholesterolwaarde (stuk 21);
- voorschrift voor geneesmiddelen van 24/04/2023 (stuk 22);
- consultatieverslag van spoedarts van 25/04/2023 omwille van hartklachten 's nachts (stuk 23).

Ook aan de stukken 20-23 voegt verzoeker informatie toe, met name:

“Dit laatste stuk vermeldt ook een voorgeschiedenis van hartklachten bij de vader en zijn ooms. Gezien de hartklachten in de familie zitten, heeft dit de vader van verzoeker er toe gebracht om niet meteen verzoeker te verontrusten met berichten over bezoeken door de Taliban aan huis om te vermijden dat hij hierdoor extra stress zou krijgen. Echter, nadat verzoeker duidelijk maakte aan zijn vader dat hij precies moest weten wat er aan de hand was met de familie om hierover de asielinstanties in te lichten, heeft zijn vader hem toch ingelicht over de aanhoudende bezoeken door de Taliban. Daarnaast is het ook zo dat deze medische problemen ook een verhoogde kwetsbaarheid aantonen van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan, gelet op de reeds ondergane problemen met de Taliban zowel door hemzelf als door andere familieleden, bijvoorbeeld zijn oom die recent is omgekomen in een bomaanslag die een duidelijke doelgericht karakter had.”

2.2.3.5. In het kader van recente landeninfo:

- Asyls “Afghanistan COI Repository, 01/09/2021 - 31/12/2022” (stuk 24);
- Asyls “Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over Asyls” van november 2021 (stuk 25);
- UNHCR “Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan – update 1 February 2023” (stuk 26);
- ACLED “Afghanistan, Mid-year update “ High Risk of Violence Targeting Civilians Under Taliban Rule” (stuk 27).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat betreft het voorgaande, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt op fundamentele wijze ondermijnd door een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Verzoeker gaf immers initieel aan op de DVZ en het CGVS dat hij controleposten moest filmen en video's moest doorsturen naar de taliban waarna verzoeker zijn verklaringen wijzigde en aangaf dat hij slechts mondeling informatie moest meedelen aan de taliban;

(ii) verzoekers verklaringen bevatten voorts incoherenties en onwaarschijnlijkheden die de interne logica van zijn relaas dermate aantasten dat aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Dit heeft betrekking op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij telefonisch werd gevraagd om taken uit te voeren wat zeer ongebruikelijk is gezien de gewelddadige overtuigingstactieken van de taliban;

(iii) het CGVS stelt zich kritisch op tegenover het vermeende belang van verzoekers profiel voor de taliban nu verzoeker een overheidsgezinde job had en het moeilijk te geloven is dat verzoeker de sleutelfiguur was die de taliban nodig hadden om informatie te vergaren;

(iv) ondanks de geuite bedreigingen van de taliban en de poging om verzoeker te beschieten, is het opmerkelijk dat verzoeker nog twee maanden heeft gewacht vooraleer hij effectief besloot om te vertrekken. Eveneens is het frappant dat er tijdens die twee maanden niets is gebeurd terwijl de taliban voordien zoveel moeite zouden hebben gedaan om verzoeker te vinden. Ook na verzoekers vertrek uit Afghanistan heeft zijn familie geen problemen meer ondervonden met de taliban;

(v) verzoeker heeft doorheen zijn verklaringen onvoldoende elementen aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Ondanks dat het CGVS verzoekers profiel als leverancier van voedsel aan verschillende controleposten van de politie niet in twijfel trekt, slaagt verzoeker er niet in om zijn vrees gegrond te maken. Verzoeker heeft immers geen prioritair risicoprofiel, noch militair profiel en heeft nooit de taliban bestreden. Het leveren van voedsel zou onrechtstreeks kunnen bijdragen tot de slagkracht van de autoriteiten, maar is niet van dezelfde aard als het leveren van wapens of het meevechten. Voorts is het zo dat verzoeker de lokale politie heeft gewaarschuwd over zijn problemen maar dat de politiecommandant ook achtte dat verzoeker geen problemen had;

(vi) de neergelegde documenten van verzoeker bevatten louter persoonsgegevens van verzoeker en zijn vader die niet ter discussie staan en ook niet worden betwist door de commissaris-generaal;

(vii) inzake het schrijven door verzoekers raadsman bezorgd aan het CGVS na het persoonlijk onderhoud en waarin wordt verwezen naar de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan, dient te worden vermeld dat het niet volstaat om te verwijzen naar algemene rapporten om een vrees voor vervolging aan te tonen en kan worden verwezen naar hetgeen verder werd vastgesteld in de bestreden beslissing;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(ix) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(x) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar het land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens problemen met de taliban omwille van zijn werkzaamheden als voedselleverancier aan controleposten van de lokale politie in zijn regio.

Verzoeker weigerde in te gaan op de vraag van de taliban om hen te informeren over controleposten van de overheid en om explosieven te vervoeren. Verzoeker werd nadien bedreigd en beschoten door de taliban. Naar aanleiding van de problemen met de taliban en een dreigement, nam verzoeker de beslissing om Afghanistan te verlaten.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen enkele tegenstrijdigheden vertonen. In de bestreden beslissing wordt het volgende vastgesteld:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door een tegenstrijdigheid die werd vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taliban u hadden opgedragen om de controleposten te filmen en deze video’s naar hen door te sturen. Ook op het CGVS spreekt u initieel over video-opnames die u voor hen moest maken. U verklaarde: “Ik werd door de taliban gebeld en de taliban hebben tegen mij gezegd: we hebben de leverancier van de controleposten en we willen dat je voor ons video-opnames maakt van die controleposten” (CGVS, p. 16). Ook nadien blijft u nog enkele keren spreken over video-opnames (CGVS, p. 17). Tot u plots uw verklaring aanpast en beweert dat u helemaal geen video’s moest maken, maar slechts mondeling informatie aan hen moest meedelen. Dit terwijl er tijdens het persoonlijk onderhoud in de vraagstelling en in de antwoorden meermaals is verwezen naar het maken van video-opnames, zonder dat u dit onmiddellijk corrigeert. Het is toch opmerkelijk dat er tijdens beide persoonlijke onderhouds op DVZ en CGVS gesproken wordt over beeldmateriaal, maar dat u bij de vraag naar verduidelijking verklaart dat u enkel informatie aan de taliban moest geven. Hieruit voortvloeiend kan u niet zonder enige twijfel of tegenstrijdigheid verduidelijken wat de taliban exact van u verwachtten. Op DVZ verklaarde u ook duidelijk dat u de controleposten moest filmen, en nergens gaf u aan dat er hier fouten zijn gemaakt tijdens het onderhoud op DVZ (CGVS p. 3). U ondertekende dat verslag ook voor akkoord. Uit de opmerking van uw advocaat aan het eind van het onderhoud blijkt ook niet dat een vertaalfout zou gemaakt zijn op het CGVS, aangezien uw advocaat zelf aangeeft dat de term die u gebruikte correct werd vertaald naar beeldmateriaal, maar mogelijk voor u een andere betekenis kan hebben (CGVS p. 21). Het is echter aan u om duidelijkheid te scheppen over wat de taliban van u vroegen.”

Verzoekers verweer dat het Pashtou van de tolk niet hetzelfde is als dat van hem kan eveneens niets wijzigen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing nu verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verklaard dat hij de tolk goed verstaat (administratief dossier, CGVS, p. 3). In het verlengde daarvan kan verzoeker eveneens niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met de opmerkingen van zijn raadsman die aan het einde van het persoonlijk onderhoud werden geformuleerd. Het gaat om de volgende opmerkingen van zijn raadsman:

“(…). Er are nog twee punten die een woordje uitleg nodig hebben. Ten eerste dat materiaal dat gedragen moest worden. Daba kan dus verschillende betekenissen hebben, namelijk jerrycan of boiler of container war dat liquide middelen in kunnen vervoerd worden. Waarom leg ik dat uit? Wel de ene keer zegt u boiler, de andere keer zegt u jerrycan. Ik vermeld deze nuance want één woord kan meerdere betekenissen hebben. Mijn client spreekt hel rap, hij spreekt over barut, wat verwijst naar de inhoud van de jerrycan. Hij zegt baruk maar heeft dat heel rap gezegd. Dat betekent kruid dat voor een kogel of een explosief gebruikt wordt. Dan heeft hij ook een ander woord gebruikt, namelijk pataki. Dat betekent een soort van vuur, vuurvaten die ontploffen. Dat is het eerste punt. De tweede belangrijke vraag: u zei dat het voor u niet duidelijk is wat er tijdens het eerste contact gevraagd werd: video-opnamen of foto’s. het was onduidelijk. Tolk heeft woord gezegd dat client in de mond genomen heeft namelijk arkazi. Mijn client heeft dat woord gezegd. Arkazi, arkazi, arkazi. Dat betekent foto’s nemen. Als hij dat woord gebruikt, dan betekent dat foto’s trekken of video opnemen. Want dat is een belangrijk element dat verduidelijkt moet worden. Wat bedoelt hij met het woord arkazi. Tolk heeft dat niet verzonnen. Dat kan in richting van foto’s trekken gaan, maar ook video opnemen. Maar wat betekent dat woord voor mijn cliënt zelf.”

De Raad stelt vast dat verweerder de opmerkingen van verzoekers raadsman in beschouwing heeft genomen. Immers, aangaande de vertalingsproblemen betreffende “arkazi”, considereerde verweerder pertinent het volgende:

“Uit de opmerking van uw advocaat aan het eind van het onderhoud blijkt ook niet dat een vertaalfout zou gemaakt zijn op het CGVS, aangezien uw advocaat zelf aangeeft dat de term die u gebruikte correct werd vertaald naar beeldmateriaal, maar mogelijk voor u een andere betekenis kan hebben (CGVS p. 21). Het

is echter aan u om duidelijkheid te scheppen over wat de taliban van u vroegen.” Uit het gehoorverslag blijkt inderdaad dat verzoeker, toen hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij video-opnames moest maken, het volgende stelt (CGVS, p. 17):

“Wat bedoelt u juist met 'dat was geen video'?

Ze willen informatie over wat er daar ligt.

Tolk: Hij gebruikt het woord arkazi wat betekent 'opname'.

In welke vorm wilden ze die informatie juist?

Telefonisch vroegen ze aan mij om informatie te geven over CP over hoeveel personen in die CP er zijn en toen ze deze dingen vroegen aan mij zette ik gewoon mijn gsm uit.

Hebben ze u gevraagd om video-opnames te maken, ja of nee.

Nee ze hebben geen video-opnames gevraagd, enkel informatie gevraagd.”

In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Ook nadien blijft u nog enkele keren spreken over video-opnames (CGVS, p. 17). Tot u plots uw verklaring aanpast en beweert dat u helemaal geen video's moest maken, maar slechts mondeling informatie aan hen moest meedelen. Dit terwijl er tijdens het persoonlijk onderhoud in de vraagstelling en in de antwoorden meermaals is verwezen naar het maken van video-opnames, zonder dat u dit onmiddellijk corrigeert. Het is toch opmerkelijk dat er tijdens beide persoonlijke onderhouds op DVZ en CGVS gesproken wordt over beeldmateriaal, maar dat u bij de vraag naar verduidelijking verklaart dat u enkel informatie aan de taliban moest geven.”*

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat het opmerkelijk is dat er tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals is verwezen naar video-opnames zonder dat verzoeker dit corrigeerde. Dat dit om hetzelfde woord zou gaan wat voor verzoeker een andere betekenis heeft, had hij vroeger kunnen uitklaren of verduidelijken. Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, betreft dit geen vertaalfout en is het aan verzoeker om duidelijkheid te scheppen over wat de taliban van verzoeker verwachtte. Het blijven volharden in de verklaringen omtrent dit aspect weerlegt, noch ontkracht aldus de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat er niet werd doorgevraagd over het woord “arkazi of akase”, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Indien verzoeker meent dat specifieke benamingen belangrijk zijn voor zijn vluchtrelaas, is hij zelf het best geplaatst om dit in te schatten en kan dan ook worden verwacht dat hij zelf deze zaken benoemt, de asielinstanties kunnen immers niet op voorhand weten waaruit verzoekers vluchtrelaas precies bestaat.

Daarbij komt dat in volgende motieven, die verzoeker niet betwist, duidelijk wordt gesteld dat aangaande de vraag van de taliban om informatie het relaas van verzoeker incoherenties bevat: *“De enige informatie die u met zekerheid had was het aantal mannen in de controleposten. U kreeg immers dagelijks lijsten van het districtshuis met informatie over hoeveel bemanning er in elke controlepost zaten. Op deze wijze wist u hoeveel voedsel 's ochtends in de bazaar in te kopen. Waarom deze informatie telefonisch gevraagd wordt in plaats van persoonlijk en rechtstreeks, is eveneens ongebruikelijk. Op geen enkel moment is er een fysieke confrontatie tussen uzelf en de taliban, wat gezien de gewelddadige overtuigingsacties van de taliban toch onbegrijpelijk is.*

Aanvullend daarop stelt het CGVS zich kritisch op tegenover het vermeende belang van uw profiel voor de taliban. Zo vraagt het CGVS zich af waarom de taliban beroep zouden willen doen op uw hulp om informatie te vergaren over de controleposten, en om explosieven te vervoeren die door een van hun handlangers zou worden overgenomen (CGVS p. 16). Zo verklaart u dat u slechts zelden de controleposten binnentrad (CGVS, p.11). Daarnaast verklaart u dat u nauwelijks contact had met de commandanten van de controleposten. Gesprekken met de commandanten waren kort en informeel en gingen niet verder dan vriendelijk vragen hoe het met elkaar gaat (CGVS, p.11). Bijgevolg werd er vanwege uw burgerprofiel geen vertrouwelijke militaire informatie met u gedeeld over de controleposten. Als laatste is het eigenaardig dat de taliban uw medewerking vragen terwijl u wordt betaald door het districtshuis. De vraag rijst waarom zij, ondanks uw overheidsgezinde job, ervan overtuigd zouden zijn dat u hen zou willen helpen en betrouwbare informatie zou geven. Gezien deze feiten is het toch moeilijk te geloven en derhalve onwaarschijnlijk dat u de sleutelfiguur was die de taliban nodig hadden om deze informatie te vergaren.”

De Raad sluit zich hierbij aan.

Wat betreft de opmerkingen van verzoekers raadsman aangaande het materiaal dat gedragen werd (een jerrycan of boiler of container), stelt de Raad vast dat deze niets kunnen wijzigen aan de bevindingen van de bestreden beslissing en aldus geen afbreuk doen aan hetgeen werd vastgesteld door de commissaris-generaal aangaande zijn gegronde redenen om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin aan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Voorts is het opmerkelijk dat verzoeker ondanks de geuite bedreigingen van de taliban en de poging hem te beschieten, twee maanden heeft gewacht alvorens hij Afghanistan heeft verlaten. De commissaris-generaal considereert immers op goede gronden het volgende:

“Eveneens is het opmerkelijk te noemen dat u, ondanks de geuite bedreigingen van de taliban en zelfs een poging u te beschieten, toch nog twee maanden wachtte vooraleer u effectief besloot te vertrekken. Pas na de telefonische waarschuwing van de mullah verlaat u effectief het land. Dit is toch merkwaardig aangezien de taliban volgens uw verklaringen er eerder wel in waren geslaagd om uw nieuw gsm-nummer te traceren, ondanks dat u dit ter voorzorgsmaatregel had veranderd. Als de taliban de middelen hadden om uw gewijzigd telefoonnummer alsnog te achterhalen, rijst de vraag wat hen zou weerhouden deze middelen opnieuw in te zetten om uw adres te achterhalen. Dit onwaarschijnlijke gedrag ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban. Eveneens is het frappant dat er volgens uw verklaringen tijdens die twee maanden niets is gebeurd, terwijl voordien de taliban zoveel moeite hebben gedaan om u te vinden en te contacteren. Ook na uw vertrek uit Afghanistan heeft uw familie geen problemen meer ondervonden met de taliban. Het feit dat de taliban initieel verregaande moeite en tijd in u hebben gestoken hebben, om u dan plots met rust te laten klinkt niet alleen onlogisch, maar is ook extreem grillig en onregelmatig gedrag dat men niet zou verwachten van een actor als de taliban. Dit haalt het bestaan van actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan onderuit.”

Verzoeker tracht middels de stukken 1-4 in zijn aanvullende nota d.d. 1 juni 2023 – een spraakbericht van zijn vader waarin hij duidelijk maakt dat zij problemen hebben gekend sinds zijn vertrek (aanvullende nota, d.d. 1 juni 2023, stuk 1), een brief die dezelfde inhoud heeft als het spraakbericht in stuk 1 (aanvullende nota, d.d. 1 juni 2023, stuk 2), foto's die stiekem zouden zijn genomen door verzoekers neef waarop te zien is dat talibanleden bij hen thuis kwamen en de familie vragen stelden alsook het huis doorzochten (aanvullende nota, d.d. 1 juni 2023, stuk 3), geluidsopnames waarin te horen zou zijn dat ze verzoeker zoeken (aanvullende nota, d.d. 1 juni 2023, stuk 4) – aan te tonen dat zijn familie wel degelijk problemen heeft gekend en zij regelmatig bezoeken krijgen van de taliban.

De Raad stelt vast dat wat betreft de het spraakbericht van zijn vader (en de brief met dezelfde inhoud) (aanvullende nota d.d. 1 juni 2023, stukken 1-2), dit inderdaad zou kunnen aantonen dat zijn vader hierop te horen zou zijn, maar dat dit geen afdoende bewijs vormt van de voorgehouden problemen met de taliban. Betreffende deze stukken en ook betreffende de stukken 3 en 4 van dezelfde aanvullende nota – waarop de taliban zouden zijn afgebeeld en hun stem zou zijn opgenomen – stelt de Raad vast dat deze stukken alleen al door mogelijke inscenering van omstandigheden, geen enkele garantie bieden inzake de authenticiteit van hetgeen wordt afgebeeld of is opgenomen. Verzoekers stukken en betoog in zijn aanvullende nota d.d. 1 juni 2023 doen aldus geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Inzake de bezoeken van de taliban, stelt verzoeker nog het volgende. Verzoeker wenst immers aan te tonen dat zijn vader hem niet heeft willen inlichten aangaande de aanhoudende bezoeken wegens de voorgeschiedenis van hartklachten in de familie en de stress die hierbij gepaard zou gaan indien zijn vader deze informatie zou doorgeven aan hem. Verzoeker legt aangaande zijn medische problemen de volgende documenten neer: medisch voorschrift van 25/04/2023 van Dr. L. voor een dringend onderzoek hart/bloed (aanvullende nota d.d. 1 juni 2023, stuk 20); verslag van het bloedonderzoek van 30/03/2023 met vermelding van een verhoogd cardiovasculair risico, een verhoogde cholesterolwaarde (aanvullende nota d.d. 1 juni 2023, stuk 21); voorschrift voor geneesmiddelen van 24/04/2023 (aanvullende nota d.d. 1 juni 2023, stuk 22); consultatieverslag van spoedarts van 25/04/2023 omwille van hartklachten 's nachts (aanvullende nota d.d. 1 juni 2023, stuk 23).

In het kader van zijn medische situatie (aanvullende nota d.d. 1 juni 2023, stukken 20-23), stelt de Raad vast dat een procedure om internationale bescherming stress met zich kan meebrengen en doorstane gebeurtenissen tot stress kunnen leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan onder andere het interview bij de DVZ en het CGVS en uitgebreid zijn problemen met de taliban te vertellen. Van een verzoeker kan daarbij verwacht worden dat hij zo volledig mogelijke verklaringen aflegt en zich informeert over de huidige stand van zaken van zijn problemen, zeker als hij nog contact heeft met zijn familie. Dat verzoekers familie hem eerst niet ongerust wilde maken omdat verzoeker hartklachten heeft en hem bepaalde informatie niet wilde geven, maar dat verzoeker dan na confrontatie met de negatieve beslissing opnieuw informeert bij zijn familie en hij dan wel onrustwekkend nieuws ontving, terwijl zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is, is niet aannemelijk.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker op geen enkel moment zijn medische problemen vermeld heeft tijdens zijn interviews en eveneens niets heeft vermeld op de “*vragenlijst bijzondere procedurele noden*” DVZ (administratief dossier, ‘vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ’ d.d. 3 mei 2021). De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de verzoeker. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.5.5. De Raad merkt voorts op dat verzoeker onvoldoende elementen heeft aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal considereert immers op goede gronden het volgende:

“Tot slot dient er ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ondanks dat het CGVS uw profiel als leverancier van voedsel aan verschillende controleposten van de politie niet in twijfel trekt, slaagt u er niet in om uw vrees gegrond te maken. U profileert zich als nauw samenwerkend met de lokale politie, maar u heeft ondanks uw contractuele connectie met de Afghaanse autoriteiten geen concreet militair politieel profiel. U was geen soldaat of lokale ‘arbaki’. U heeft nooit de wapens opgenomen en actief de taliban bestreden, maar bracht slechts voedsel aan de controleposten van de arbaki. Het leveren van voedsel aan de autoriteiten draagt onrechtstreeks wel bij tot hun slagkracht, maar is niet van dezelfde aard als wapens leveren of meevechten. Daarnaast heeft u de lokale politiecommandant gewaarschuwd over uw problemen, maar hijzelf achtte ook dat u geen problemen had. U heeft geen prioritair risicoprofiel aangezien u geen militair profiel heeft en ook nooit actief de taliban heeft bestreden. Bijgevolg, en gezien u niet aannemelijk maakt al eerder in de negatieve aandacht te zijn gekomen van de taliban, wordt uw vrees voor vervolging door de taliban binnen de actuele situatie van Afghanistan ongegrond geacht.”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de verweerder zich onterecht baseert op een oordeel van een commandant van de arbaki en meent dat “*de commandant zelf in oorlog is met de taliban en iedereen die in oorlog is met de taliban maakt niet uit met wapen of in logistieke functies is een doelwit van de taliban*”. Aangezien verzoeker voor de overheid werkte en hij logistieke taken uitvoerde, stelt verzoeker aldus dat hij automatisch als doelwit wordt beschouwd. In dit verband stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal in het verlengde liggen van een asielrelaas dat reeds op de helling stond door andere tegenstrijdige en incoherente verklaringen. Verzoeker maakt met zijn kritiek niet aannemelijk dat het niet opgaat te stellen dat het leveren van voedsel aan de autoriteiten niet van dezelfde aard is als wapens leveren of meevechten en dat de motieven in dit verband niet opgaan.

Daarbij komt dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker stelt dat hij een risicoprofiel bezit omdat hij en zijn familieleden voor de Afghaanse overheid hebben gewerkt en hij hierdoor reeds werd beschoten. In dit verband wordt opgemerkt dat hoewel het CGVS zijn profiel als leverancier van voedsel aan verschillende controleposten van de politie niet in twijfel trekt, verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor de taliban gegrond te maken.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift stelt dat dit motief van de bestreden beslissing “*het vreemdste argument is die men kan horen na de val van het regime van Afghanistan en zelfs een kind van de middelbare school weet dat de taliban mensen vermoorden die voor de overheid werken*”, stelt de Raad vast dat verzoeker met dit verweer de bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt, noch ontkracht. Daarbij komt dat verzoekers familieleden nog in Afghanistan verblijven zonder noemenswaardige problemen (CGVS, p. 7).

Wat betreft het risicoprofiel van verzoekers oom M.I. legt verzoeker de volgende stukken neer: een "Certificate of service" van deze persoon, een oom van verzoeker die als vrijwilliger bij de VN in 2005 in Sierra Leone werkte (stuk 6); een "Attestation of attendance" van een trainingsprogramma georganiseerd door de VN in de Westelijke Sahara in 2007 van diezelfde oom, Meneer M.I. (stuk 7); een fax van 13/06/2008 betreffende de preselectie van diezelfde oom voor een andere opdracht voor de VN in Darfur, Soedan (stuk 8); een attest betreffende de erkenning van de bijdragen aan het programma van vrijwilligers voor de VN van 08/12/2010 op naam van diezelfde oom als Finance Officer. (stuk 9); medische verzekeringspolis van 14/07/2008 tot 30/06/2012 voor diezelfde oom als vrijwilliger bij de VN (stuk 10); kopie van de tazkara van diezelfde oom (stuk 11); kopie van paspoort van diezelfde oom (stuk 12); foto van diezelfde oom in het ziekenhuis met zware brandwonden na een explosie in zijn huis, kort voor zijn overlijden en overlijdensattest (stuk 13); een videofragment van diezelfde oom in het ziekenhuis, vlak na de explosie en kort voor zijn overlijden (stuk 14); een videofragment dat de ruimte toont in de woning van diezelfde oom waarin de explosie plaatsvond (stuk 15); een videofragment dat de kist en het aangezicht van diezelfde oom toont op de dag van de begrafenis (stuk 16); een videofragment van de begrafenis van diezelfde oom waarin ook het graf is te zien (stuk 17); kopie van het rijbewijs en de werkbadge van Meneer M.M.Id., de broer van Meneer M.I.. Deze stukken tonen aan dat hij werkt voor de UNOCT in de VS (stuk 18); kopie van het paspoort van Meneer M.M.Id. (stuk 19).

Verzoeker voegt met betrekking tot de stukken 6-19 het volgende toe:

"Deze stukken en elementen betreffen de oom van verzoeker, Meneer M. (...) I. (...) die langdurig actief was voor de VN en verschillende missies heeft volbracht waardoor hij in de negatieve aandacht kwam van de Taliban. Hij had reeds een visumaanvraag ingediend in Pakistan om naar de VS te verhuizen met zijn gezin en hiervoor reeds een interview afgelegd. Hij wilde naar de VS verhuizen om daar ook te gaan werken voor de VN. Zijn broer, Meneer M. (...) M. (...) I. (...) daar al verschillende jaren woont en werkt als ingenieur voor de UNOCT, en meer bepaald voor het Office of Counter terrorism (stuk 17). Kort na dit interview en net voor hij met zijn gezin wilde vertrekken naar Pakistan om naar de VS te reizen, vond er een explosie plaats in zijn eigen huis waardoor hij zwaargewond werd en uiteindelijk korte tijd nadien in het ziekenhuis aan zijn verwondingen is overleden. Het feit dat de explosie in de eigen woning van zijn oom plaatsvond toont duidelijk aan dat dit een gerichte aanslag was, met de bedoeling om hem uit te schakelen. Het is natuurlijk onmogelijk om zwart op wit te bewijzen wie er exact verantwoordelijk is voor deze bomaanslag, maar het is duidelijk dat het profiel van zijn oom met zijn jarenlange staat van dienst voor de VN een risicoprofiel is in de huidige context in Afghanistan en dat hij daardoor een geprefereerd doelwit was voor zowel de Taliban als de ISKP. Gelet op de problemen van verzoeker met de Taliban alsook de stappen die zijn oom ondernam om een visum te verkrijgen voor de VS en het feit dat hij hiervoor reeds naar Pakistan was gereisd, is het meer dan plausibel dat de Taliban lucht heeft gekregen van deze plannen met de bomaanslag tot gevolg."

De Raad stelt vast dat verzoeker noch tijdens zijn interview op de DVZ noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS enige melding heeft gemaakt van de mogelijke risicoprofielen van zijn ooms. Er kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij het CGVS hiervan op de hoogte zou hebben gebracht. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker echter dat deze oom in Kabul woont en dat hij niet weet welk werk hij deed (CGVS, p. 7). Van verzoeker, die bij zijn vertrek uit Afghanistan een volwassen man van 21 jaar oud was, mag verwacht worden dat hij ervan op de hoogte zou zijn dat zijn oom mogelijk een risicoprofiel had. Nu verzoeker verklaarde dat hij niet wist welk werk deze oom deed in Kabul, is het zeer opmerkelijk dat hij na confrontatie met de bestreden beslissing plots veel info kan verschaffen over deze oom. Dit doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Over de andere oom wist verzoeker enkel dat een andere oom in de VS woonde nadat deze omwille van zijn werk voor de Amerikanen naar Amerika is gegaan, maar ook hier maakt hij geen melding van een eventueel risicoprofiel (CGVS, p. 7).

Ten overvloede benadrukt de Raad de volgende zaken. De stukken die verzoeker voorlegt aangaande het profiel en de tewerkstelling van zijn ooms (aanvullende nota d.d. 1 juni 2023, stukken 6-12) kunnen hooguit een mogelijke aanduiding vormen van de beroepsactiviteiten van zijn ooms, doch vormen deze stukken geen bewijs van de voorgehouden problemen met de taliban. Daarbij komt dat uit informatie uit het administratief dossier (map met landeninfo, "COI Focus Afghanistan Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van deze voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden.

Twee videofragmenten (aanvullende nota, d.d. 1 juni 2023, stuk 16 en stuk 17) betreffen volgens verzoeker de kist, het aangezicht van zijn oom op de dag van de begrafenis alsook het graf. In dit verband

stelt de Raad vast dat, voor zover er enige bewijswaarde aan kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, deze fragmenten niet aantonen in welke omstandigheden verzoekers oom overleden is en bijgevolg bezwaarlijk ter ondersteuning kunnen dienen van zijn asielrelaas. Dit geldt eveneens voor de foto van de oom met zware brandwonden, een foto in het ziekenhuis en de woning waar de explosie plaatsvond (aanvullende nota, d.d. 1 juni 2023, stuk 13-15). Er kan immers niet op basis van deze stukken met zekerheid worden afgeleid in welke omstandigheden de feiten zijn gebeurd.

Bijkomend wordt volledigheidshalve gesteld dat uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen (of hun familieleden) die in het verleden werkzaam waren voor humanitaire organisaties, nationale en internationale NGO's of het Afghaanse nationale leger of die werkten voor buitenlandse troepen (zie o.a. EUAA Afghanistan, "*Targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 56-65; p. 178-180; EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022, p. 45-48 en EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, p. 54-55; p. 57-58; p. 58-59). Deze personen en hun familieleden hebben wel een risicoprofiel, voor familieleden gaat het dan vb. om een vrees voor de taliban die op zoek zijn naar dit familielid.

In het licht van deze omstandigheden volstaat het dan ook niet om louter te poneren dat verzoeker en zijn familie zullen worden geviséerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens de vermeende eerdere werkzaamheden voor de Afghaanse overheid en internationale organisaties. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker wat zijn problemen met de taliban betreft. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een gegrond risico voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te lopen.

Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad nr. 143 308 van 15 april 2015, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Verzoekers verwijzing naar rapporten in dit verband, doet evenmin afbreuk aan de bevindingen van de commissaris-generaal.

2.3.5.6. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn uiteengezette vluchtmotieven en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.5.7. De volgende motieven laat verzoeker ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: verzoekers verklaringen bevatten voorts incoherenties en onwaarschijnlijkheden die de interne logica van zijn relaas dermate aantasten dat aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht: dit heeft betrekking op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij telefonisch werd gevraagd om taken uit te voeren wat zeer ongebruikelijk is gezien de gewelddadige overtuigingstactieken van de taliban; het CGVS stelt zich kritisch op tegenover het vermeende belang van verzoekers profiel voor de taliban nu verzoeker een overheidsgezinde job had en het moeilijk te geloven is dat verzoeker de sleutelfiguur was die de taliban nodig hadden om informatie te vergaren; inzake het schrijven door verzoekers raadsman bezorgd aan het CGVS na het persoonlijk onderhoud en waarin wordt verwezen naar de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan, dient te worden vermeld dat het niet volstaat om te verwijzen naar algemene rapporten om een vrees voor vervolging aan te tonen en kan worden verwezen naar hetgeen verder werd vastgesteld in de bestreden beslissing.

2.3.5.8. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn (toegeschreven) verwestering. Hij merkt in zijn verzoekschrift op dat hij meer dan één jaar in België woont en het onmenselijk is om van hem te verwachten terug te keren naar Afghanistan. Middels een aanvullende nota d.d. 1 juni 2023 legt verzoeker loonfiches neer voor de periode september - december 2021, januari - februari 2022, juli - december 2022, januari - maart 2023.

2.3.5.8.1. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op 'en december de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het

Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.5.8.2. *In casu* voert verzoeker aan dat hij nu meer dan een jaar in België woont. Hij legt in het kader van zijn verwestering loonfiches voor de jaren 2021, 2022 en 2023 voor (aanvullende nota, d.d. 1 juni 2023). Hij meent dat personen die in Europa hebben verbleven, bij terugkeer zullen worden vervolgd.

Het feit dat verzoeker, die sinds april 2021 in België verblijft en op ongeveer de leeftijd van 21 jaar Afghanistan heeft verlaten, zich thans geïntegreerd zou hebben, ter staving waarvan verzoeker bewijzen van tewerkstelling voorlegt, is lovenswaardig en duidt op zijn wil tot integratie, volstaat evenwel niet om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

De Raad herhaalt in deze dat een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat hij daadwerkelijk nieuwe normen en waarden heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Hij komt dienaangaande immers niet verder dan te verwijzen naar zijn loonfiches en het feit dat hij hier al een jaar is, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op dergelijke kenmerken of gedragingen. Evenmin is er *in casu* sprake van andere elementen die, al dan niet cumulatief, tot een dergelijke conclusie zouden kunnen leiden. De aangebrachte elementen geven voornamelijk aan dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming, zoals zijn tewerkstelling. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

Gezien zijn leeftijd was verzoeker in Afghanistan reeds gevormd naar de Afghaanse waarden en normen, zodat niet kan worden aangenomen dat hij hiervan totaal vervreemd zou zijn en zich deze waarden en normen niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, temeer gezien het contact dat hij nog heeft met zijn familie in Afghanistan. Verzoeker heeft nog een netwerk in zijn beweerde regio van herkomst, met name zijn ouders (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 13; CGVS p. 13), broers en zussen (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 17).

Door een loutere verwijzing naar zijn tewerkstelling geeft verzoeker een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Een louter verblijf in het Westen en het feit dat hij daarbij kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaan op zich evenmin om aan te nemen dat verzoeker de hiermee samenhangende westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban

vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen, waarvan niet kan worden verwacht dat verzoeker deze zou opgeven of verbergen.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het loutere gegeven dat verzoeker zich in geval van terugkeer in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging of ernstige schade uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden. Er moet op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld op vlak van kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, of dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoeken van F. Stahlmann. In het onderzoek van 2019 wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden gewezen dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laten verzoeker evenals zijn advocaat na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin

van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Bovendien blijkt uit deze studie niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

2.3.5.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

De documenten die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, werden hierboven besproken.

2.3.5.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.11. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het HvJ: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 30, 109 en 111).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden

onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische

acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetary Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan

bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker de hongersnood in Afghanistan nog aanstipt, merkt de Raad op dat er in de beschikbare landeninformatie geen enkele ernstige aanwijzing is die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Nederlandse rechtbank van Zwolle uit 2013 (verzoekschrift, stuk 3) over het beoordelen van de humanitaire situatie bij het nagaan van een intern vluchtalternatief, wordt opgemerkt dat deze verwijzing niet ter zake dienend is gezien er *in casu* geen melding wordt gemaakt van een intern vluchtalternatief. Bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een specifieke actor.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -

aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De informatie die verzoeker bijbrengt, doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en geen ervaring zou hebben, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet

kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET